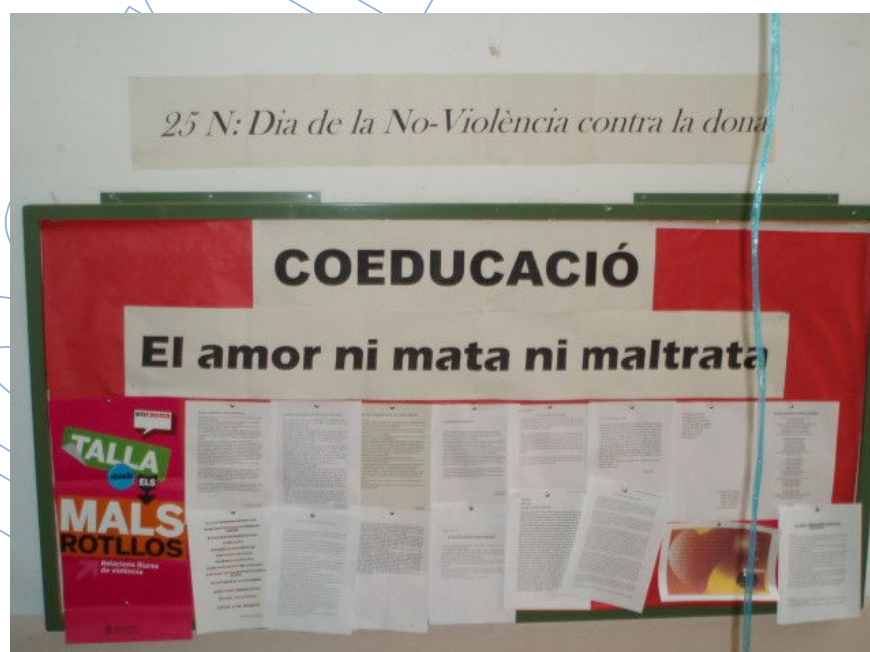
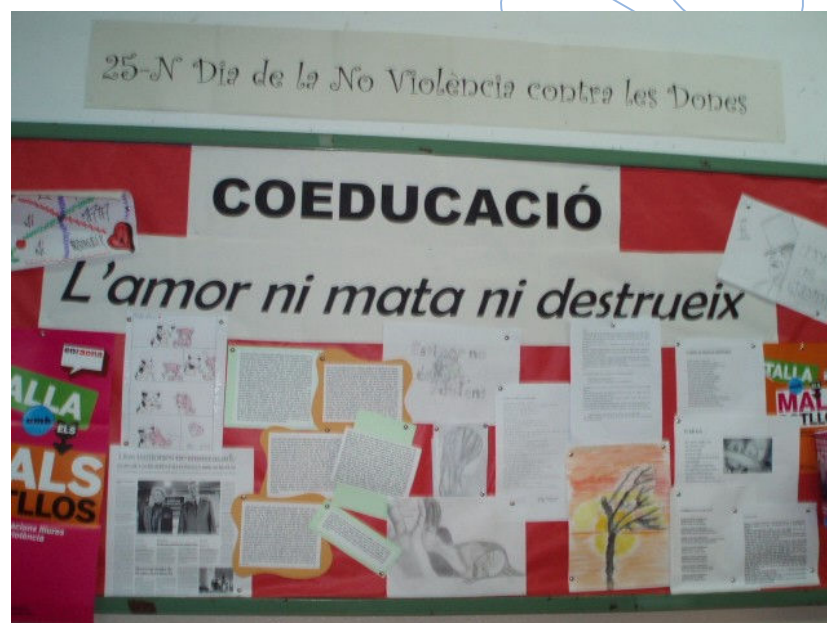

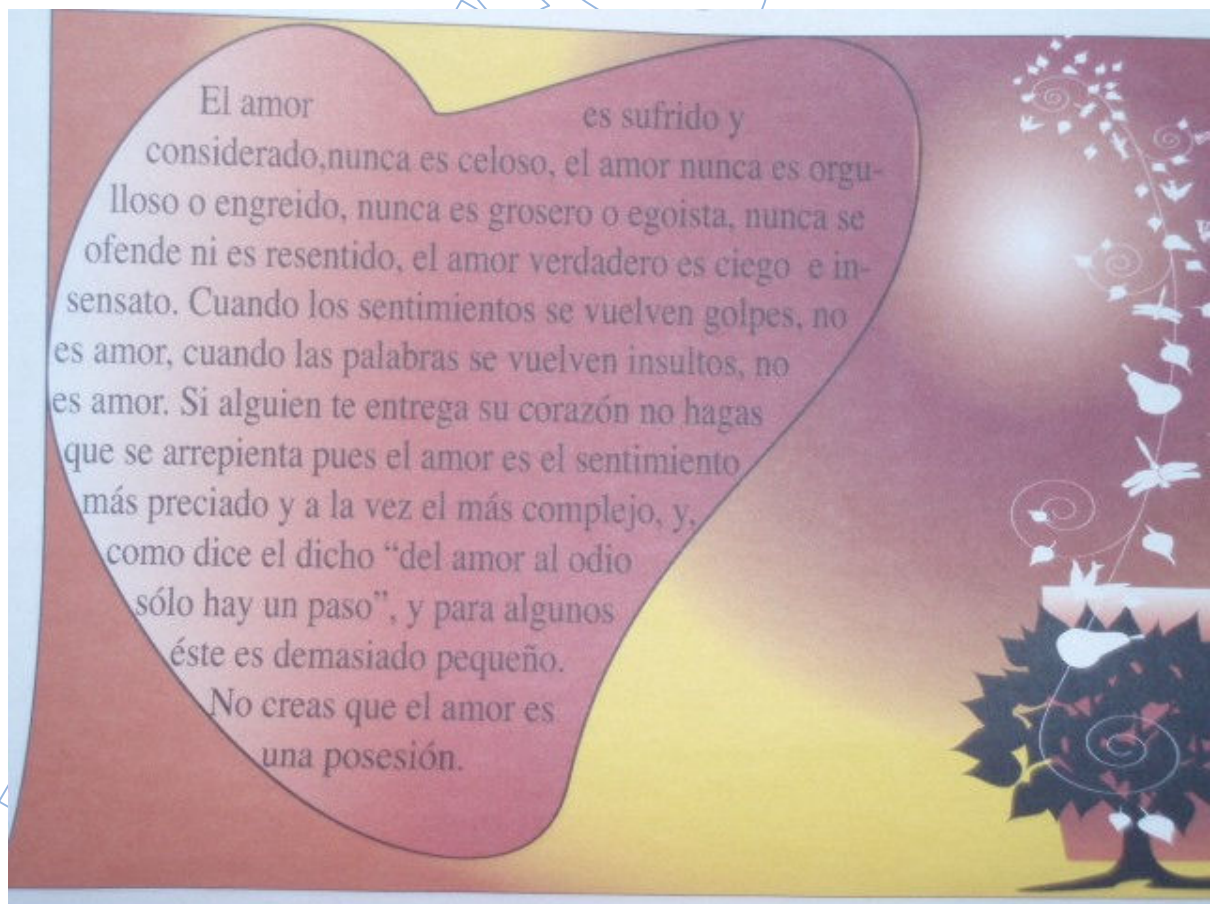
La setmana abans del 25 de novembre, per tal de treballar el tema de la violència de gènere, les professores Àngela Sánchez i Natàlia Flo vam proposar a l'alumnat de 3er d'ESO i 1er BAT escriure en català i castellà diferents relats sobre aquesta temàtica, així com dibuixos i altres creacions. Un cop presentats tots els escrits, els vam llegir a classe i es va obrir un debat sobre la percepció que tenim tots i totes sobre aquest greu problema.

S'ha fet una exposició als panells del passadís per donar a conèixer part d'aquests textos. Aquí en teniu algunes mostres.

Daniel Esbrí 3r ESO B

Aina Barbolla 1r BAT B

Gisela Rodríguez 3r ESO B

Si te **acaricia** con una mano y con la otra **te pega**.

Si te dice como **debes de actuar**, **actua**. Plántale cara.

Si **te obliga** a hacer cosas que no quieres. **No lo hagas**.

Si te dice **ven**. **Vete**.

Si te pregunta: **¿De qué vas?** Dile: **De mujer**.

Si eres **su sirvienta**. **Que se sirva él**.

Si te dice: "**no eres nada sin mí**". Dile: "**¿estás seguro?**".

Si **solo te quiere por el sexo**. **Que se compre una muñeca hinchable**.

Si te **agrede** una sola vez, **no esperes la segunda**.

Si no quieres **ser su esclava**. **Sé libre**.

Si te dice "**te quiero**", pregúntale: **¿Para qué?**

¡Rompe tus cadenas!

¡¡Vive y sé mujer!!

Andreu Porta Espel 1 BAT B

El amor no mata ni maltrata

El amor, un sentimiento tan puro y bello que se establece entre las personas, que no tiene límites ni fronteras, ni razas ni edad. Un sentimiento que te aporta felicidad y que te lleva a otro mundo, alejado de la realidad. Un paraíso alegre donde las tormentas del día a día se desvanecen, y las densas nubes grises se disipan dando paso a esponjosas nubes blancas, suaves como el algodón que acarician el cielo y los intensos rayos de luz que se pierden dentro de ellas, dando un aspecto mágico a la vida.

Lugar dónde de los pequeños agujeros que se divisan en la agrietada tierra, nacen jardines de rosas rojas y claveles que muestran de la naturaleza su mayor esplendor, su color más intenso y vigoroso. Dónde toda clase de insectos y seres viven en completa paz y armonía entre ellos.

Pero no siempre este nuevo mundo, muy conocido por los seres humanos que han dejado su rastro, su pequeña e insignificante huella en él, es visto de esta manera. Hay seres humanos que cuando se enamoran, sí que viven durante un tiempo así, pero luego aparecen los problemas. Pequeños virus y bacterias acechan de no se sabe dónde y esperan para causar un mal destructivo sobre la persona enamorada. Estas pequeñas y diminutas criaturas, que no se sabe bien cómo pueden entrar en el mundo del amor, roban de él, día a día, los diversos seres y fenómenos positivos que al principio tenía, y el paraíso alegre y mágico dónde la persona enamorada estaba viviendo, se va transformando poco a poco, minuto a minuto, segundo a segundo. El sol se va tapando por oscuras nubes grises, la oscuridad se acerca vagamente, bajando por las empinadas colinas y, las plantas, a causa de la pérdida de radiación solar, dejan de hacer la fotosíntesis y se van marchitando poco a poco, convirtiéndose posteriormente en ceniza.

El suelo que antes era húmedo se va resquebrajando lentamente por su aridez y, donde primeramente había un pequeño hoyo y posteriormente un jardín de rosas y claveles, se crea una cuenca que cada vez se va haciendo más honda, más profunda, hasta que se crea un gran abismo negro y profundo que, cuando la persona cae en él, acaba con su vida aunque ésta luche a contracorriente para poder salir y que, cuando lo observa desde su ribera para estudiar cómo repararlo, siembra en un lugar de su ser dónde anteriormente habitaba el amor, un cierto sabor amargo y tétrico que permanecerá en ella, hasta que consiga olvidar.

ies maremar

MAI MÉS

Jo ja no era petita i entenia el que passava, però ells no se n'adonaven, i això feia que no ho dissimulessin. Era diari: crits, baralles, insults... i jo entenia aquelles frases de menyspreu i d'odi, però no podia mai entendre el per què es produïen. Finalment tot allò es va convertir en una rutina: quan ells dos començaven a discutir jo em tancava a l'habitació, m'estirava al llit i em tapava les orelles amb el coixí. Podia passar-me hores allà estirada, sense moure'm, cavil·lant, sentint els crits de tant en tant. Els meus pares no s'estimaven, això ho sabia, però aleshores no podia entendre per què continuaven junts. Per què passar aquelles estones tant molestes discutint, unes discussions acabades amb forts cops de porta i un passeig llarg per la ciutat per no tornar a casa fins tard, per part del meu pare, i els gemecs de la meva mare a l'habitació mentre plora desconsoladament per una causa perduda. No m'entrava al cap.

Sempre intentava estar fora de casa el major temps possible. O em quedava fins tard a l'institut, o feia un passeig per la ciutat, o fins hi tot em comprava un entrepà algun bar i no tornava fins tard a casa. Les meves amigues em convidaven sovint a dormir a casa seva i jo els ho agraiïa de tot cor. No m'agradava estar a dins de casa: l'ambient era tens, la mare sempre estava callada i el pare parlava feliç, com si no passés res de res i cada dia fos magnífic. Això si, quan jo deïa alguna cosa fora de lloc o tornava molt tard a casa sense haver avisat, s'enfurismava i canviava totalment de personalitat. Quan jo els deïa això a les meves amigues, elles deïen que jo exagerava, ja que quan el meu pare estava de bon humor era ben alegre i jovial amb tothom, sobretot amb les meves amigues. Jo me l'estimava a la meua manera... fins que va succeir allò, una cosa que em va canviar la vida totalment.

Era un dia com tots els altres. Estàvem dinant al menjador els tres junts, però no s'assemblava en res a un dinar familiar. La mare estava callada i no aixecava la vista per res, jo estava trista per què m'acabava de discutir amb una amiga i el pare acabava de discutir amb un company de la feina, o almenys això ens havia dit. El dinar es va acabar i ningú havia dit ni una sola paraula. Jo vaig rentar els plats i vaig encaminar-me a la meua habitació per escoltar música i acabar els deures per poder sortir l'endemà diumenge, i durant una estona el silenci va continuar instal·lat a la casa. De cop vaig sentir crits. Un altre cop s'estaven discutint i jo empipada, en part encara per la discussió amb la meua amiga i en part per els típics canvis d'humor dels adolescents, vaig obrir la porta i vaig anar directament cap al menjador. Els crits de la mare es sentien cada cop més clars i em vaig adonar de què eren crits de dolor, no era pas una discussió. L'enuig es va esvaïr de cop, i va ser substituït per la curiositat i la por de que la mare s'hagués fet mal. Sense saber per què, em vaig quedar a la porta i vaig veure una escena que mai més podré oblidar: el meu pare, amb l'ajuda del cinturó de cuir, estava fuetejant, literalment, a la meua mare que, estirada al terra, plorava i cridava a cada nova fuetada. Però el meu pare no en tenia prou, i va començar a donar-li petades a aquell cos fràgil i menut en que s'havia convertit la meua mare. Vaig notar com em

queien les llàgrimes galta avall i quan el meu pare va tornar a alçar el cinturó no em vaig poder contenir més: vaig córrer cap a ell i, com que vaig agafar-lo desprevingut, el vaig fer caure a terra. La meva mare en sentir el cop va aixecar el cap temerosa i en veure'm encara va posar-se a plorar més fort, molt més desconsolada que abans. No vaig entendre per què fins que el meu pare no es va aixecar. Estava enfurismat i amb el cinturó ben alçat, em va pegar a mi. Encara ara puc recordar l'escena a càmera lenta: el braç del meu pare baixant amb el cinturó fortament agafat, com si en tingués molta pràctica, i com el cinturó va a parar a la meva esquena, fent-me doblegar les cames pel dolor del cop. Caic a terra, sense aire, i em quedo allà estirada mentre el meu pare em mira desconcertat i amb por als ulls. En aquell moment no entenia aquella expressió i no en vaig fer cas, però més endavant vaig entendre que la por era d'ell mateix, del que havia estat capaç de fer. En canvi em vaig centrar en el dolor de la meva esquena i en passar la mà per sobre de la zona de l'impacte vaig veure que em sortia sang. No vaig poder esbrinar si era profund o no, perquè d'això se'n va encarregar la mare que, en veure com el pare em pegava, havia tret una força interior amagada. Mentre em pujava la samarreta per veure el tall, anava cridant i insultant al pare que s'havia deixat caure al sofà amb la mirada perduda. Crec que la ferida era greu perquè mentre estava mig inconscient vaig poder veure com al mare s'aixecava i tornava amb unes venes i un esparadrap. Vaig perdre la noció del temps i no sé que va passar en aquella estona en que jo vaig estar inconscient, només sé que quan em vaig despertar ja no estava a casa meva sinó a casa la meva millor amiga. Ella estava allà al meu costat i en veure que obria els ulls va anar a buscar a les mares que estaven al menjador parlant. La cara que feia la mare em va destrossar el cor: estava plena de llàgrimes i vermella de tant plorar, i els seus ulls mostraven una culpabilitat immensa. Em va abraçar tendrament i em va dir amb un xiuxiueig a cau d'orella que ho sentia molt, que la perdonés. No vaig poder més i, cridant, li vaig dir que no era culpa seva, que la culpa era d'aquell home al qual jo havia dit pare i ella s'havia estimat algun cop. Li vaig dir que ella no es tenia de disculpar de res, que ella n'havia sigut la víctima i que, en tot cas, havia d'esperar disculpes. Em vaig adonar de que jo tornava a plorar i vaig callar a l'acte. La mare es va assentar al meu costat i aleshores vaig a donar-me que la meva amiga i la seva mare havien sortit deixant-nos soles. Em vaig mirar bé aquella dona que ara semblava tant perduda i indefensa, i no vaig poder evitar comparar-la amb la dona que abans havia sigut, una dona forta, enèrgica, amistosa... una mare exemplar. "Des de quan estan així? Com ha deixat que aquell home li fes això..." vaig pensar "com ha pogut aguantar tant de temps... i per què?" i sense pensar-m'ho vaig expressar aquestes preguntes en veu baixa. La mare em va mirar però la seva mirada em traspassava. Va explicar-me com un dia, feia tres anys, el pare havia arribat de mal humor a casa. A la feina havien tingut un contratemps i havien perdut molts diners, i quan la mare li va dir unes paraules tranquil·litzadores, el pare va saltar enfurismat i la va pegar, dient-li que ella callés perquè no en sabia res de tot allò. I des d'aleshores, el pare cada dia es tornava més brusc amb la mare i cada cop la

pegava més contínuament. Al principi la mare va aguantar perquè encara se l'estimava i pensava que ell la pegava perquè passava mals moments, però finalment va adonar-se de que ho feia sense raó. Ja no tenia problemes a la feina, però sempre acabava fent quatre crits i una pallissa a la mare. I mica en mica, la mare li va anar agafant por, molta por. Pensava que si ella el denunciava la mataria a ella... i a mi. I per això ella aguantava, intentant que el pare no pensés en mi en cap de les seves pallisses, i desitjava de tot cor que jo no em donés compte de res, per poder viure així tranquil·lament. Però que, quan va veure com el pare em pegava, la mare es va enfurismà com mai abans ho havia fet i va decidir que ja n'havia prou: va agafar-me a mi i va marxar cap a casa de la seva millor amiga, que era la mare de la meva.

En acabar el relat jo em vaig sentir molt culpable. La meva mare havia estat sofrint durant tres anys sencers per no fer-me mal a mi, i jo durant tot aquell temps, no m'havia interessat gens ni mica pels crits i les baralles. Era una egoista. Però la mare, que em va endevinar els pensaments, em va dir que no hi tornés a pensar, que ara ja estàvem bé i que aquell home no ens tornaria posar la mà a sobre. A cap de les dues. Mai més.

Èlia Alcáñiz 3r ESO B

ies maremar